

— И нѣма ли да идвамъ? Ами ти?...

— Азъ ще работя, Наско... Трѣбва хлѣбъ за Севдалинка и Гошко. И ти да работишъ тукъ, за да помагашъ... Знаешъ, нищо си нѣмаме. И татко нѣмашъ... А азъ сама кжде мога..

Наско хлъзна и замълча.

Защо тогава не ѝ каза той, че тукъ за него нѣма да има радостъ? Ето, въ сѣнь сѣнува оня милъ беденъ домъ съ порутения плетъ и малката изкривена круша до пжтната врата, на която е свило гнѣздо малко черно косе. Ами кога дойде щъркелътъ нѣма ли да го потърси? Ехъ, и тукъ ще дойдатъ щъркели! Може би по-много, но тѣ ще летятъ горе високо надъ високитѣ кжщи. А ластовичкитѣ ще пишатъ тъмни бразди изъ разпилѣното слънчево злато—толкова чужди за него.

— Хайде, Наско, иди за вода! — и дѣдо Ради кротко го потупа по рамото. Наско отвори очи и засрамено го погледна. Златната влага се дрѣпна отъ миглитѣ му, и слънчевата пжтека къмъ родното село потъмнѣ и се изгуби. Удави се нататъкъ задъ баира. Изчезна и остана да блести само въ спомена му.

Наско грабна зелената стомна, подсмръкна нажалено и заслиза надолу по неравния калдаръмъ къмъ чешмата. Като стигна, подложи стомната подъ чучура, а той приклепна

и се загледа въ бързо течащитѣ струи.

— Сжщо като нашата въ село! — мина презъ ума му. Па протегна ржка, разплиска водата, и тя му се видѣ топла, не така студена, като оная тамъ въ планината. И камъчетата горе бѣха по-гладки, и небето по-синьо и по-близко, и всичко по-мило, по-скжпо...

Наско чувствуваше, че нѣщо бѣ оставено, забравено тамъ, нѣщо, което тукъ му трѣбваше, безъ което не можеше.

Стана му болно, неизказано болно.

Той взе стомната, която отдавна бѣ прелѣла, и забърза къмъ бакалницата.

Вечерътъ, когато слънцето се удави въ морето задъ баира, на Наско му се стори, че между угасващитѣ му лжчи видѣ топлата майчина ржка, която му кимна нѣжно и го повика.

Той не седѣ дълго вънъ на пейката, както другъ пжтъ, а повече отъ часъ безмълвно се навърташе около дѣдо Ради, вдигаше ржчичка да му обясни нѣщо, защото усѣщаше, че въ гърлото му нѣмаше гласъ. Накрая не издържа и като не можа нищо да измисли и заприкаже стареца, облегна се до стената и горчиво заплака.

— Да не си боленъ, Наско? — запита угрижено дѣдо Ради.

— Пустни ме, дѣдо... пустни ме... да си ида... само за единъ день...